

»V čas večera bude svetlo.«

Zach. 14, 7.

Ročník XVI.

Máj—Jún 1940.

Číslo 5.—6.

Dokonalý pokoj.

Človeka, ktorého myseľ je ustálená v tebe, zachováš v pokoji, lebo sa nadeje na teba. Izaiáš 26, 3.

To je nádherné zaslúbenie! Malo by byť cieľom všetkých nás, učiniť ho svojou skusenosťou. Je to celkom veľmi jednoduché: ustáliť svoju myseľ v Bohu. Ale napriek tomu, že je to také jednoduché, priznávam, že pre mnohých ľudí to nie je nič ľahkého. Budú radšej myslieť na obchody, na zábavy, na najnovšie udalosti dňa, na politiku, na vzdelanie, na hudbu, alebo na prácu Pánovu, než na Pána samotného.

Ovšem, obchod a iné veci okolo nás potrebujú tiež, aby na ne človek myslel a jak naozaj milujeme Pána a duše, pre ktoré zomrel, budeme tiež pozorne sledovať Jeho prácu — ale — ako snúbenica pri všetkej svojej práci a uprostried zábav myslí na svojho snúbenca, a jako mladá manželka, ktorá má mnoho starostí, sa vo svojom srdci zaoberá svojim manželom, i keď je od nej ďaleko, tak by sme my mali uprostred všetkého myslieť na Ježiša, rozprávať sa s Ním a z celého srdca dôverovať Jeho múdrosti, láske a sile. Ak tak činíme, sme »zachovaní v pokoji«.

Len na to myslite! »V ňom sú skryté všetky poklady múdrosti a známosti«, a my, vo svojej nevedomosti a pošetilosti sme »dokonalí v ňom«. My môžeme nerozumieť, ale On rozumie. My môžeme nevedieť, ale On vie. My môžeme byť v rozpakoch, On nikdy nie je v rozpakoch. Nuž, mali by sme Mu dôverovať, keď sme Jeho a boli by sme zachovaní v pokoji.

Desaťtisíckrát som bol »v koncoch«, ale ako ma tešilo, keď som pomyslel, že Pán Ježiš videl tieto konce hneď na začiatku a spravil všetky veci tak, aby mi pomáhaly k dobrému, ponevác som Ho miloval a dôveroval som Mu. Pán Ježiš nikdy nenie v koncoch — a keď sme zmätení a zahanbení pre svoju vlastnú hlúposť a krátkozrakosť, Pán Ježiš vo svojej veľkej láske a s celou nekonečnou svojou múdrosťou a mocou prihádza splniť túžby našich srdc, ak sú to sväté túžby. Či nepovedal: »Vúli tých, ktoríž se ho bojí, činí« — ?

Pán Ježiš je nielen múdry a milujúci — On nás uistuje tiež o tom, že má všetku moc na nebi i na zemi. — Nuž, rady, ktoré nám dáva Jeho múdrosť a nežné túžby Jeho lásky nemôžu byť nespĺniteľné pre nedostatok moci! On môže obrátiť srdcia kráľov a primäť ich, aby činili Jeho vôľu. A Jeho verná láska Ho k tomu donúti, ak Mu budeme dôverovať. Nič tak neprekvapuje dietky Božie, ktoré Mu dôverujú a pozorujú Jeho cesty, ako zázračný a nečakaný spôsob, ktorým ich vysloboduje a jakých ľudí upotrebuje na to, aby sa diala Jeho vôľa.

Naše srdcia túžia vidieť slávu Božiu a prospech Siona — modlíme sa a sme zvedaví, ako budú naše túžby prijaté. Ale dôverujeme a pozeráme na Boha a hľa, On začne svoje dielo s takými ľuďmi, o ktorých by sme to boli najmenej mysleli a spôsobom, o jakom sme nikdy ani nepočuli — aby mohol vyslyšať naše prosby a odmeniť našu trpezlivú vieru. A tak pri všetkých tých malých boľavých skúškach a prekážkach nášho všedného života, plného námahy — ak dôverujeme a zostávame radostní uprostred všetkého, čo nás trápi — poznáme, ako sa Boh o nás stará, bo On je »vo všetkom súžení pomoc vždycky hotová« — vo všetkom súžení! — A touto pomocou je pre každého, ktorého myseľ je ustálená v Ňom. Len nedávno dovolil Pán, abych prešiel rad veľmi trapných dní, ani čo by vyrátaných na to, aby ma do najvyššej miery vydráždily. Keď som však na modlitbách čakal na Boha, ukázal mi, že som Mu vo svojich ťažkostiach mal viacej dôverovať. Bol bych sa býval radoval a tak bych bol získal požehnanie zo svojich skúšok, ako Samson dostal meč zo l'va, ktorého bol zabil. A tak sa to potom tiež ukázalo. Nech je Jeho meno požehnané! Začal som sa radovať a jedna ťažkosť po druhej mizla — zostala iba sladkosť Pánovej prítomnosti — zostalo požehnanie a od tej chvíle je moje srdce zachované v dokonalom pokoji.

Či to všetko nerobí Boh na to, aby nás zbavil pýchy, aby nás pokoril a primäl nás vidieť, že pred Ním má väčší význam náš charakter než naša práca pre Neho — aby nás naučil chodiť podľa viery a nie podľa videnia a tak nás povzbudil, aby sme dôverovali a boli na pokoji?

Ani jedna poctivá duša, ktorá má malú vieru — a ani jeden taký všadebol, ktorý si myslí, keby sa on nestaral a netrápil a nebehal hore-dolu a nenarobil mnoho kriku, že by sa svet zastavil a rozbil — nech sa ani na okamih nedomnieva, že by bola akákoľvek, sebamenšia podobnosť medzi »dokonalým pokojom« a dokonalou ľahostajnosťou. Ľahostajnosť je dieťa zahálky. Pokoj je výhonok viery, ktorá je v neustálej činnosti — v najdokonalejšej a najmocnejšej činnosti, akej je človek schopný — bo ňou (skrže ňu) úbohí, neozbrojení ľudia »zdolávali kráľovstvá, činili spravodlivosť, dosiahli zaslúbenia, zapchali ústa ľvom, vyhasili moc ohňa, utiekli ostriu meča, zmocnili sa a vymanili od slabosti, stali sa junákmi v boji, ustúpili prinutili tábory cudzozemcov, dostali späť svojich mŕtvých vzkriesených«. (Ep. k Žid. 11, 33—35.)

Ak chceme upotrebovať tejto mocnej viery, ktorá prináša dokonalý pokoj, musíme do svojich srdiec prijať svätého Ducha a uznať Ho nielen ako vplyv alebo ako vlastnosť Božiu, ale ako Boha samého. On je Osoba a On spôsobí, aby sme poznali Ježiša a chápali Jeho myseľ a vôľu a zakúšali Jeho trvalú prítomnosť — ak Mu budeme dôverovať. Ježiš je nám vždy prítomný a jak po Ňom túžime, istotne nám pomôže ustaľovať našu myseľ v Ňom.

Ale bude k tomu treba tiež istého úsilia s našej strany, bo svet, zamestnanie, slabosť tela, nestálosť našej mysli, príklady bezohľadných ľudí okolo nás a satan so všetkou svojou ľstou a úlisnosťou už sa len pousilujú, aby naše myšlienky od Pána odvedli, aby sme naňho zabudli.

Zvykneme si preto byť v neprerušenom spojení s Ježišom. Akonáhle sa naše myšlienky od Neho vzdialia, vráťme ich hneď k Nemu. Ale buďme pri tom tichí a trpezliví, bo každá netrpezlivosť — i netrpezlivosť so sebou samým — je nebezpečná, ruší náš vnútorný pokoj, dusí ten tichý hlas Ducha a prekáža milosti Božej, aby si podmaňovala naše srdcia.

Keď však vo všetkej tichosti a krotkosti srdca dovolíme svätému Duchu, aby v nás prebýval, sme poslušní Jeho hlasu — On zachová naše srdcia vo svätom pokoji i uprostred tisíceroakých starostí a bied a trápení.

Podľa S. L. Br. —f—

O nič sa nestarajte, ale vo všetkom modlitbou a prosbou s ďakovaním nech sa oznamujú vaše žiadosti Bohu. A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, bude strážiť vaše srdcia a vaše myslí v Kristu Ježišovi.

Filep. 4, 6—7.

**

MISIA.

Misijná pokladnička.

Výstup pre 12—17 detí. 7 dievčat predstavuje 7 korún, 2 sú 20koruny, 2 desaťkoruny, 1 päťhalier, 1 chlapec je päťkorunák, jeden chlapec sto-korunák. Dobre keď je ešte tretí chlapec, predstavujúci hlas mrzáka. Stoja tak, že traja chlapci sú uprostred podia (100korunák v popredí), im po ľavej stojí v kope 7 korún, po pravej ostatné peniaze.

100korunák sa obzerá:

Kde som sa to octnul, nože, kde to som?
Na akom to mieste tmavom, nepeknom . . .
Ver, tak sa mi vidí, keď sa obzerám,
z lepšej spoločnosti som tu iba sám.
Kto vy ostatní ste? Neklame ma zrak?
Čože? Dvacať, desať a päťkorunák?
A to ešte nie je poníženia dost!
Biedne koruny, hľa, sú mi spoločnosť.
A tu, ľa-ľa, ľa-ľa — opovážlivosť!
Nebyť z nóbl rodu, vytrasie ma zlost!
Či sa proti tomu neozve z vás nik?
Smie byť medzi nami i päťhaliernik?
Také poníženie — nie, to neznesiem!
Prečo museli ma vložiť práve sem,
keď pred chvíľou ešte — horko spomínať! —
medzi tisíckami smel som spočívať . . .
Ale — zlo, keď znám ho — polovičným zlom.
Nože, povedzte mi už raz: kde to som?

Ostatní jeden cez druhého:

V pokladničke! V pokladničke!

100: V pokladničke? V akej? Jak sa dostať z nej?

20: V pokladničke si sa octnul misijnej!

100: Tak — teraz som múdry! — Či mám vedieť ja,
čo a načo že je taká misia?

20: Ale, brat môj milý — načo ti byť zlým?

Veď ti, ak chceš, všetko rada vysvetlím.

Najlepšie snáď bude tak to povedať:

Na misiu môže kto chce, čo chce dať.

Z peňazí tých, ktoré dostanú sa sem,

požehnanie vzíde pre pohanskú zem. —

My sme všetci radi, že tu smieme byť,

že je možno nami dobre urobiť

pohanom, čo v biede, v hriechoch zmierajú,

bo Spasiteľa-Ježiša neznajú.

100: O misii som až posiaľ nevedel,
ale dobre robiť by som tuším chcel.
Iba raz som také šťastie prežíval,
keď ma môj pán v kráme za koníka dal
a ten koník potom v detskej izbe stál
a na ňom sa malý chlapček pohojdal.
Na to som však stačil bez pomoci, sám,
teraz v spolku s vami dobre robiť mám?

- 10: Milý brat—
buď len rád!
Či len pravdu nevystihla
keď raz povedala ihla:
Iba jedno ucho mám,
keď ho slabej nitke dám,
len tak môžeme gombík prišit.
Netreba ti tak sa pýšiť. —
Ak ti kto z nás primalý je,
počuj naše historie.
Potom iste svoje sily
pridáš k našim rád, brat milý.
Spolu ponesieme Krista,
bez ktorého smrť je istá,
bez ktorého ľudstvo hynie
v Indii, v Afrike, v Číne . . .
- 100: Dobrá, rozprávajte, budem počúvať.
Ak ste toho hodní — neviem — možná, snád — —
Však nie — nechcem vopred nič vám sľubovať.
- Ku 20: Nuž mi povedz, aká tvoja sláva je!
20: Podivíš sa veľmi, ja som z tramvaje.
100: Z tramvaje?
Niektoré: Nuž áno, však už skoro zvieš,
z akej rodiny je.
- Koruny: My ju známe tiež!
20: K mojej chorej panej prehovoril Boh.
Len jej v nemocnici sňali obváz s nôh,
povedali, že sa dobre živiť musí,
že, kým uzdraví sa, ešte veľa zkusí — —
už vo svojom srdci (bo veď milovala!)
rozmyšľala, čože Pánovi by dala.
Chudobná je, sotva uživiť sa stačí.
Rozmyšľala — už plán má — usmieva sa v plači.
- Dlhá chorej cesta peši k nemocnici,
nohy sa jej trasú, pot sa perli v líci,
srdce krč jej stíska — ale — chodí denne,
tíško cestou spieva o najdrahšom mene,
o Spasiteľovi, o Kráľovi slávy.
- Krčmárka jej denne núka hrnček kávy.
Nekúpi, hoc smädná. Odloží groš stranou.
Na misiu dá ho, dá ho pre pohanov,
k tomu, čo za tramvaj bola ušetrila.
Keby si ju poznal — taká duša milá!
- Pokušiteľ chodil i jej za pätami,
ale nedala sa, nech mámi jak mámi.
Keď ju stihla tramvaj, hneď jej dával radu:
Nasadni! — Však ona hľadá do výkladu.
Za chrptom jej vozeň písku, zvoní, hučí,
satan mrmle: Prečo sa tá žena mučí?
Tak si ničiť zdravie! Veď v tom nieto smyslu! —
V tom však už si od nej odvracia tvár kyslú.
Veď žena spieva, nie, to nie je klam:

»Či ťažký križ svoj niest' má Ježiš sám?«
A výsledok? — Nuž, ja a tu hľa, sestra.
(Obráti sa ku druhej 20 K.)

100: Je vaša historia veru pestrá!
A novinkou mi, že i človek chorý
sa takto, hľa, môže dať na úspory.

10: Ach, nielen chorý — však i človek starý
vie šetriť celý rok, by mohol dávať dary.
Veď ani nevieš, koľké v svete bijú
úprimné srdcia láskou pre misiu.
A nikto tuná nevie o tom — hádam —
že ja sa celá z dvaciatnikov skladám.

Všetci: Akože, ako? Vysvetli to nám.

10: To veru veľmi chytró vyrátam:
Starenka chudá, osemdesiatročná,
trasie sa zimou, ani čo by tu bola severná točna,
syn, hoc sám biedny, veľmi rád ju má,
nuž, týždenne jej voľač posiela.
A ona, milá, za celý rok dlhý,
nielen, že nenarobila dlhy,
dvaciatnik do vreckovky každý týždeň vkladá
pre misionárov, bo vraj ich má rada,
že nesú svetlo do tmy pohanskej.
Rok dvaciatnikov to som ja, však?

Niektori: Hej!

100: Čím ďalej akosi mi horšie tu je (ukáže k srdcu),
reč vaša, priatelia, ma zahanbuje.

Dvaja: (Ej, už sme priatelia.)

100 (ku korunám): A odkiaľ vy ste?
Spolu sa držíte, patríte k sebe iste.

Koruny: Patríme k sebe, veru, pravdu máš.

Prvá: Čo povieš, až zvieš, ktože pán je náš?

Druhá: My z ďaleka sme, zo samoty, z hôr,
kde stromy denne šumejú svoj sbor,
kde vietor svoje slávospevy veje,
kde z prameňov sa striebro na zem leje,
kde — —

Tretia: ach, už prestaň s líčením tých krás,
iste by nikto nechcel počuť nás!
Začnime s tým, ako to bolo vtedy,
keď u pána sme boly naposledy.

Štvrtá: Prišla k nám sestra v čepci, v takom bielom,
dom od domu chodila za tým cieľom,
by pre misiu darov vyprosila.
Lež — sotva chudobný prah prekročila,
s lože ju chabý hlas kys' privítal.
A sestra vie: tuná sa nepýta!
Tu skôr je k službe lásky príležitosť,
bo v handrách leží biedna ľudská bytosť.
Je muž to? Nie, to iba kus je tela,
ku ktorému sa sklánia rozochvelá.
Chýba mu noha — chýba pravá ruka —
a ľavej — nieto. Akáže to muka!
A tento človek opustený, sám . . .

Piata: »Pán Ježiš istotne ma poslal k vám«
hovori sestra, umýva ho, hladí,
u Boha aby hľadal pomoc, radí,
izbu mu riadi, svieži vzduch dnu púštia,
zemiakov so pár na ohnisku varí,
ako by doma si tu hospodári.
Napokon kvety z ružového hústia
mu stavia na stôl do biedneho črepa.
Hovorí mrzák, radosť v oku jasá,
žiari v ňom jeho veľkej duše krása:

Hlas mrzáka: »Sestrička moja, vy ste veľkolepá.
Ver' nestará sa o mňa duša živá,
však Boh je dobrý, On tu so mnou býva.
A jako to, že prišli ste až k nám?«

Šiesta: Na misiu ja, ujček, vyberám. —

Mrzák: Odo mňa azda nič len nečakáte?

Šiesta: Nečakám, starý, veru, pravdu máte.
Vedela som hneď, keď som prišla k vám,
že u vás svoju misiu ja mám.
Usmial sa, povie:

Mrzák: Ešte jednu službu
preukážte mi, splňte moju túžbu.
Vidíte hen ten hrnček ružový?
Z toho nech vaša ruka vyloví
od mňa darček na tú — na misiu.
Vezmite všetko, všetko, čo tam mám —
Len sedem korún, ale rád ich dám.

Siedma: Sestra ich berie, ruka sa jej chveje:
Ujčíčko, nie, ja nechcem, nemožné je
vziať to, vziať všetko vám, čo máte . . .

Mrzák: Azda tým darom, sestra, pohrdáte? — — —
Ak bude o tom niekde zpráva dáka,
pripíšte k daru iba: Od mrzáka!

Siedma: Nuž, dal nás mrzák a my tu sme teraz.
Hocjakú biedu videly sme neraz,
ale tá žiara čo z tých šľahla zrakov — — —

Prvá: Zdraví sa často učia od mrzákov!

100: Veď, len nech sa učia, ale — že aj ja?
Kam som sa to dostal? Azda do raja?
Aký však to oheň dnu je chvíľami?
Aká bolesť, sťa by kopal rýľami!
Pýtal som sa, či ste hodní toho, abych s vami šiel,
ale teraz — rozvažujem — ja nehodný, že bych smel?

5: Priateľ milý, ešte ja bych rád ti povedal,
kto a jako päťkorunák na misiu dal.

100: Zvedavý som, rád počujem, nože, hovor už!

5: Nedala ma ani žena, nedal ani muž,
boly to dve deti malé, slov Pána Ježiša dbalé.
Jožkovi päť bolo rokov,
Milke menej voľač,
poctivo sa delievali
vždy o každý koláč.
Ruka v ruke vždy len spolu,
hore-dolu, hore-dolu . . .

spoločne sa po celý deň
svorne doma hrali,
spoločne sa jedného len
obaja: tmy báli.

Keď ich večer do postielok
matka ukladala,
v izbičke im veľké svetlo
zavše rozžihala.

Hovorievala im pri tom
čo sa penez spáli!
Nechceli však vo tme ležať
keďže sa jej báli.

Raz však prišli za mamičkou,
špačkovia tí mali,
povedali, že by veru
radi potme spali,

ak mamička dovoľí im
by to, čo sa spáli
vtedy, keď sa svetiva im —
na misiu dali.

Mamička to dovolili
a obaja mali
z lásky k Pánu Ježišovi
vždy sa večer báli.

Zarobili si tým strachom
celý poklad malý,
priniesli ho na misiu
a každý ich chváli.

Lahko im však nebývalo,
vždy sa celí triasli.
Viete však, čím tešili sa,
keď už svetlá zhasly?

Jožko Milku povzbudzoval:
»Však tu niesme sami!«
»Nie, Joženko,« Milka na to,
»Pán Ježiš je s nami!« —

A On bol. On vždy je s tými,
kdo preň idú tmiami.
Bárs by mohol, bratia, sestry,
vždy zostávať s nami!

100: Čo som od vás počul, milí,
žalost' vo mne budí:
Prečo ja som nesmel poznať
takých pekných ľudí?

5hal.: Ej, netáraj — však si tu medzi nami!
Či sme sa azda dostali sem sami?
Mňa siroty sem vtiskla rúčka malá,
i teba istotne čias dobrá ruka dala!

100: Ak myslíš tak, nuž, nechám tú ťi vieru!
10: K tomu bych chcela podotknúť dač, veru!

Nie všetci ľudia jednak radi dajú!
Kremeňu sa tak mnohí podobajú.
Tíct' musíš doňho, tíct'
a stratiť čriepkov so pár
a oči oslní ti iba iskier opar.

A druhých srdcia sú sťa špongia.
Tú skusenosť som smela učiť i ja!
Čos vymačkáš z nich, ale tlač, len tlač
historkou dojemnou, až vyvoláš v nich plač.
Tým srdciam treba stiskom dodať vzpruhy.
Ak nie je nad čím plakať? — Nech dá druhý!

Druhá 20: A tretí sú — tých nie je zástup veľký —
čo dávať znajú ochotne, sťa včielky.

Nik neprosí ich, nik ich nevyzýva,
však bohatstvo ich srdce vždy z rúk im splýva.
Tí vedia, že je viacej dať, než brať,
tí s Ježišom raz budú kraľovať.

100: A teraz čo? Už bolo rečí dost.

Už vidím, aká moja povinnosť.
Zostanem s vami, chcem ísť s vami tam,
kde dobre robiť bude možno nám.
Však málo nás, hoc hromada sme celá —

Tretia 20: Ja ešte slovko povedať bych chcela:

Zdá sa, že ľudia posiaľ neznajú to,
že Hospodinovo je striebro-zlato,
že to, čo majú, všetko iba vzali
a na to vzali, by zas ďalej dali,
by složili to zas u Jeho nôh —

Druhá 20: Nuž, pripomeňme im, čo svedok pravý,
samotné Písmo, zreteľne tak vraví:
Ochotného darcu miluje Boh.

Všetci: OCHOTNÉHO DARCU MILUJE BOH!

*Predniesly »Svetielka« na misijnej slávnosti na Starej Turej,
24. marca 1940.*

Zprávy.

Konferencia Modrého Kríža, ak dá Pán, bude tohoto roku na východnom Slovensku v prvom týždni prázdnin, v sobotu a nedeľu dňa 6.—7. júla v Beniakovciach. V Beniakovciach naši bratia si už dávno organizovali svoju prácu ako odbočku nášho spolku a rozšírili evanjelizačnú činnosť na široké okolie. Konávali tam i konferencie, na ktorých sa schádzali, povzbudzovali a vzdelávali vo viere Božej mnohé duše z tamojšieho kraja. Od počiatku udržiavali živé styky s ústredným spolkom v Starej Turej, podporovali dielo Božie, konané sestrami Royovými i hmotne a viackrát navštívili Starú Turú. Preto sme radi počuli zprávu, že si tohoto roku prajú celoslovenskú konferenciu Modrého Kríža vo svojom strede. Není tá vec taká jednoduchá, ako sa to niekedy zdá nám hosťom, ktorí prichádzame na podobné schôdzky a sjazdy. Nám hosťom patrí pripomenúť, že by sme vždy pri takých podnikoch boli skromní a nenároční. A aby sme nehládali vecí zovňajších, ale duchovné. Naši bratia budú mať s konferenciou dost práce, spojenej s obeťami. Predom nám oznámili, že hostia sú vítaní zo všetkých strán a bude pre nich všetkých, ktorí sa vopred prihlásia, pripravené ubytovanie i strava zadarmo. Ktorí milujete bratské obecnstvo vo viere a ktorým to Pán umožní, prídite všetci medzi nás

do Beniakoviec. Ustredný výbor spolku pripravuje s modlitbou program pre Vašu duchovnú potrebu, ktorého základným textom budú slová II. epištoly sv. Petra 1, 5—9:

Vynaložte na to všetku snahu a poskytujte vo svojej viere chrabrosť a v ctnosti známosť a v známosi zdržanlivosť a v zdržanlivosti trpezlivosť a v trpezlivosti pobožnosť a v pobožnosti milovanie bratstva a v milovaní bratstva lásku. Lebo keď to budete mať a bude sa vám to množiť, nepostaví vás to zahálčivých ani neužitočných do známosi nášeho Pána Ježiša Krista. Lebo pri kom niečo týchto vecí, je slepý a krátkozraký a zabudol na očistenie od svojich niekdajších hriechov.

Myšlienky tohoto textu rozvedú bratia s pomocou Božou vo viacerých prednáškach.

V terajších búrlivých časoch cítíme v celom svojom živote, ako sme jedine závislí na našom Bohu a Spasiteľovi. Preto spolu s nami proste, aby Pán upravil naše osobné i verejné veci tak, že by sme sa mohli v Jeho mene sísť a chváliť Jeho predivné milosrdenstvo.

Brunátna šelma zdvíha svoju hlavu, doba Antikristovej moci sa blíži; preto my bdejme a nestrácajme mysl, lebo keď noc pokračuje aj deň sa blíži a Ženích Cirkvi hotuje sa k svojmu slávnemu príchodu. Čochvíľa zavznej: Ženích ide, vyjdite mu v ústrety! Otrasy, ktoré idú celým svetom, majú ešte vyburcovať spiacich, aby Božie klopanie počuli a otvorili mu dvere. Nastavme i my sluch Pánovmu slovu a Jeho Duchu.

Ústredný výbor Modrého Kríža bude mať počas konferencie i svoju užšiu poradu, na ktorú odbočky vyšlú svojich zástupcov, starších vedúcich bratov.

Hudobná Domovina bude mať pri tejto príležitosti svoj IV. spevácky sjazd. Spevákovi znovu prosíme, aby si pripravili sbory určené v užšom obežníku.

Cestovať možno železnicou do stanice Kostolany nad Hernádom. Odtiaľ sa prejde pešo do Beniakoviec za 2 hodiny. V prípade potreby bratia sa postarajú aj o dopravenie povozom. Alebo poskytnú sprievodcov, ktorí prídu k tým vlakom, ktorými pricestujete, ak sa predom ohlásite zavčasú lístkom. Kto cestuje cez Prešov, môže z Prešova pokračovať na autobuse, ktorý ide až po mlyn pri Beniakovciach; odtiaľ je už do vlastnej obce len 10 alebo 15 minút. Všetci cestujte v piatok, dňa 5. júla, aby ste večer mohli byť už na mieste. Odchod z Beniakoviec bude v pondelok, dňa 8. júla, ráno.

Všetku korešpondenciu a prihlášky posielajte na adresu: Ondrej Milo, Beniakovce, pošta Rozhanovce. Na prihláškach nech sú menošlavy bratov i sestier.

A prosíme pokorne a s vážnym úmyslom za obživenie a rozvlaženie od tvári Pánovej, o rozžatie mnohých lúčů ľudských srdc Svätým Duchom, pred príchodom Pána Ježiša.

Ústredný výbor Modrého Kríža.

Z Pivnice. V dňoch 24.—25. marca 1940 mali sme prvú konferenciu v novej pivnickej modlitebni. Od 10. III. (vtedy sme sa rozhodli) Pivničania v svojich komórkach na kolenách prednášali Pánu svoje prosby o požehnanie pre konferenciu i pekné počasie. A hneď sa začaly i prípravy robiť. Spevácky sbor začal pilne a vytrvale cvičiť sborové spevy. Všetci pivnickí bratia a sestry boli nadšení v očakávaní Veľkonočných dní. Medzi pozvánkami, ktoré sa boly rozletely sťa motýle na jar, zaletela i na Slovensko jedna, a síce na Ozdín. I keď bez nádeje, pre krátky čas, Pivničania si držali za povinnosť pozvať svojho Pivničana, milého nám br. S. Činčuráka. Konečne svitol 23. marec, keď prišiel prvý návštevník z Kysáča, hlásiac koľko je potrebné vozov pre Kysáčanov idúcich z Pašitevskej stanice. Bolo po druhej po obede, keď prišiel prvý voz plný, za

ním druhý, tretí, a tak sa to opakovalo. Počasie bolo naozaj krásne, teplé slniečko príjemne zahrievalo, a dvor br. Kocku sa napíňal dušami, ktoré boli rozohriate Slnkom spravodnosti. Okrem Kysáčanov prišli bratia a sestry i z Bešky, z Vinkoviec, zo Zemúna, z Nového Sadu, Komletihiec, Iloku, zo Šidu atď. Po náležitom uvítaní a obznámení Pivničania si rozobrali host'ov. Večer o 7. hod. miestny predseda pozdravil host'ov i všetkých prítomných, prizvukujúc a zdôrazňujúc slová Pána Ježiša... aby všickní jedno boli... (Jána 17, 21). Po krátkom nadšenom preslove nasledovali prejavy delegátov. Zastúpené bolo 13 miest. S modlitbou, aby Pán bohate požehnal a nás pre to požehnanie pripravil, rozchádzali sme sa k odpočinku. Z bližších miest ešte i v nedeľu prichádzali. Medzi ostatnými i jeden Nemeč z Nového Sadu, živý a radosťou kypiaci brat. V nedeľu začali sme o pól 10. modlitebnou hodinou, ktorú riadil br. Lukáč zo Šidu. (I. Kor. 2, 12. Ž. 62, 6. Rim. 6, 6.) Úryvok z jeho reči zneje: Veľký muž Boží, Finey, ako dôvod obrátenia tisíce duší podal tieto štyri ilustrácie: moc modlitby, moc slova Božieho, moc Pána Ježišovej krvi a moc Ducha Svätého. A toto môžeme preniesť i na našu konferenciu. Totiž, ak budú chýbať tieto štyri veci, naša konferencia nemôže byť požehnaná. Len týmito vecmi vyzbrojení, sme schopní k službe Kráľovstva Božieho. I učeníci museli očakávať na Ducha Svätého, a to sa očakáva na modlitbách. Modlitba spravodlivého opravdová má moc. (Rim. 6, 6.) Ďalej bolo prizvukované, či je pri nás všetkých ten starý človek mŕtvy? Máme mať toho istotu: lebo čo je raz ukrižované, pribité, to sa nesmie hlásiť k životu, to sa nemôže pohnúť. Sú duše, pri ktorých je ten starý človek len trochu slabo umrtený a keď príde pokušenie, dokáže sa, že ešte žije. Pán Ježiš chce žiť v nás, a to ten zmŕtvýchvstalý, oslávený. — —

Na modlitebnej hodine bolo počuť nie len Slovákov, ale i Horvátov a Nemcov. Po modlitebnej hodine hovorili viacerí bratia. Texty boli voľné. Br. Baumgärtner z Vinkoviec hovoril horvatsky: Pán Ježiš vstal dľa svojej predpovedi, toho sme si istí z Jeho slova, veríme tomu pevne, a to nás robí šťastnými. Veríme všetkým Jeho zasľúbeniam, i tomu, že je s nami po všetky dni až do skonania sveta. Budme istí, že je i teraz medzi nami. Keď túžime po Ňom, On nám prichádza v ústrety. Opravdová túžba po Pánovi zobrazená je pri ženách, ktoré za skorého rána na úsvite náhlily k hrobu, chtiac Pánovi urobiť poctu pomazaním Ho voňavými vecmi, nákladu nešetiac, a hľa, kameň je odvalený, ba sám Pán ide im v ústrety.

Prehovoril i spomenutý už brat z N. Sadu, lámanou srbštinou, no s takým zápalom a radosným nadšením, že všetkých prítomných rozafítil a naladil. Spomeniem iba pár viet: Ak chceme žiť a pracovať pre Boha a Jeho kráľovstvo, musíme mať Jeho slovo v srdci, byť ho plní, musíme ním byť vedení. Pred modl. hodinou bolo spomenuté, že je v slove Božom *moc*; tú *moc* musíme v sebe cítiť. Keď beriem do ruky to drahé slovo Božie, už poskočí moje srdce radosťou. Veď v slove Božom som poznal seba, v slove Božom som poznal lásku Pána Ježiša, v slove Božom som poznal Božiu milosť, v slove Božom nachádzam večný život v Pánu Ježižovi, mojom Spasiteľovi. Za žiadne bohatstvo bych toho nemenil. Istý bohatý muž sa mi chválil, o koľko je on bohatší. No, prezradil i to, že akosi nemôže spať. Ó, ja potom nechcem s vami meniť, ja môžem spať, ja keď idem spať, ja sa vyzliekam, a vy za to nemôžete spať, že si ľahnete v topánkach, vaša hlava je plná vašej fabriky, vašich strojov, vášho bohatstva; nie, nie, ja s vami nechcem meniť, ja sa vyzliekam zo všetkého. Starosti a trápenia pred spaním shodím so seba a spím dobre. Ja som v Pánovi bohatý. — Hovoril to tak živou rečou, že si všetci prítomní odniesli ako pamiatku: každý večer sa vyzliekať. — Br. Sabo, Kysáč: Láska Božia k hriešnikom sa dokázala skrze smrť Pána Ježišovu, ktorá bola potupná; »s nepravými počten jest«. Ako Pán Ježiš umrel i z mŕtvych vstal a živý je na veky vekov, i my máme mrieť a umrieť telu, svetu

a všetkým žiadostiam, i naše »ja« má byť mrtvé, aby sme boli živi len Jemu. —

V nedeľu po obede mali sme detskú slávnosť. Z detských úst slávnostne odznievajú výpovede zo slova Božieho, a príležitostné básne od S. Činčuráka a iných. Miestnosť bola preplnená. I tu Boh potvrdil, čo bol vyrknul, že z úst nemluvnátek a tých, jenž prsí požívajú, mocné dokazuješ sily . . .

Večer sme mali evanjelizačné shromaždenie. Naša miestnosť nestačila a mnohí domáci museli utisknutí prestať celé hodiny. Hovorili štyria bratia, medzi nimi i jeden Izraelita, ktorý prijal Pána Ježiša čo svojho Mesiasa, uveril v Neho a Mu slúži. Vezme svoju bibliu veľkého formátu a nehanbí sa ísť do shromaždenia i so svojou manželkou, Slovenkou. — Br. Sohl z Bešky rozprával o láske Božej v Pánu Ježišovi. Podal dojímavý obraz, ktorý nech tu stojí napísaný: Nezdarný syn bol prostopašne živý a mrhal otcov majetok. Keď otec videl, že to ide vždy na horšie, prehlásil, že dlhy svojho syn nebude platiť, a zároveň, že sa ho zrieka. Matkine srdce prečsa len bolo láskou naklonené, a prosila za svojho syna na kolenách. Syn, keď videl, že to otec vážne berie a zrieka sa ho pre hanbu, ktorú mu dosiaľ natropil, odišiel ďaleko od otcovho domu. Po istom čase matka onemocnela. Keď bola už ťažko nemocná, hovorí svojmu mužovi: Pod mojou hlavou je adresa nášho syna, vezmi a napiš mu, nech príde hneď, ak ma chce vidieť živú. Muž rozhodne odoprel. Keď nechceš, narovnaj ma, daj mi papier a tužku, nech mu to napíšem sama. I napísala ťažko, trasúcou sa rukou: Prídi hneď, ak ma chceš vidieť živú. Tvoja matka. Po niekoľkých dňoch syn skutočne prišiel, ale ako sa ukázať pred tvár prísneho otca? Keď si uvedomil že je vinný a túžba po matke ho premohla, už aj otvoril dvere na rodinnej izbe. Otec stál pri posteli; syn prišiel k posteli s druhej strany. Keď matka zazrela syna, vystrela po ňom svoju vychudlú ruku a chytila ňou synovu pravicu. Druhou rukou chytila pravicu svojho muža a tiahla tieto dve pravice k sebe kým ich nespojila. Keď sa pravice otca a syna spojili, klesla vysilená na svoje lôžko a — — skonala. Otec odpustil svojmu synovi všetko. Toto sprostredkovala matka, ktorá milovala. I Pána Ježiša to stálo život, aby mňa a teba, drahá duša, smieril s Bohom svätým, všemohúcim. On je môj a tvoj Prostredník, poď k Nemu, a skrze Neho k Otcovi. Mnohé oči nie len žien, ale i mužov boli svlažené slzami. —

V pondelok hovorilo zase viacej bratov preslovy, ktoré pre nedostatok miesta nie je možno uviesť.

Br. Chovan zo Šidu hovoril z textu Jána 13, 7. Pán umýva nohy učeníkom nie toľko, že by boli toho potrebovali, ako že im dával príklad poníženia sa. »Čo ja činim ty nevíš nyní, ale potom zviš.« Častokrát i nás vedie cesta za Pánom páľou pokušenia, cez hlbiny utrpenia, a my sa pýtame: prečo to a ono . . . »ale potom zviš«. Kedy bude to »potom«? Až keď skončíme tento život plný skúšok, až keď dobojujeme, až tam u Neho budeme mocť vyznať: čo činil si s nami Pane, všetko nám k dobrému smerovalo, Halleluja! — Br. Ebl z Berka hovoril horvatsky: Pán Ježiš bude všetko vo všetkom tým, ktorým odpustil a obmyl hriechy. Chýrneho astronoma sa pýtali, čo sa naučil cez celý život. Odpoveď znela: »Že som veľkým hriešnikom, ale i to, že Pán Ježiš je ešte väčším Spasiteľom. Kráľ kráľov a Pán páňov za moje hriechy niesol trňovú korunu.«

Po obede medzi iným s. Julka Hollova zarecitovala nám báseň »Elim«. V básni bolo nám pripomenuté, že hoc sa aj dobre na konferencii cítíme, prečsa po jej skončení musíme sa rozísť medzi svet, zase do boja. — Medzi prednáškami bratov zavznievajú chválospevy pivníckych spevákov. Okrem iných piesní zaspievané boli dva žalmy: »Velice ma sužovali« a »Boh je naše útočište . . .«

Na večernom shromaždení jeden brat povedal: »Naša konferencia sa končí, Veľká Noc tiež a kto vie, či tvoj život nie je u konca? Preto poď

k Pánu Ježišovi, kým milosť Božia nie je tiež u konca!« Po zaspievaní piesne: »Rozísť sa musíme!« rozchádzali sme sa nadšení a obohatení k odpočinku.

V útorok ráno zase sa napíňal dvor br. Kockov, odkiaľ milých hostov bratia rozviezli na stanice. Ó by dal Pán, ktorého Kráľovstvo sme hľadali i touto konferenciou, aby bolo poslužené mnohej duši!

Za krásne počasie, za požehnanú a nerušenú preveďnú konferenciu musíme volať v pokore: Je to milosť Božia, za ktorú nech Mu je vďaka vzdávaná i teraz i na veky!

M. Kocka.

**

Meno Ježiš!

Čujte, ako meno Ježiš
srdce rozchvieva,
prúdom slasnej hudby v duši
sa mi rozlieva.

V tichom vzlyku meno Ježiš
vznes pred Boží trón,
odpustiť a oslobodiť
môže iba On.

Drahocenné meno Ježiš
spásu zvestuje,
v mene tom keď milosť prosím,
Boh ma počuje.

Nič tak, ako meno Ježiš
slávne v svete tom.
Zaplätil za moje hriechy
vlastným životom!

**

POŠTA.

Drahí bratia a sestry v Pánu Ježišovi!

Ako celkom inakšie sa mi píše tento list, než sa mi písal posledný, keďže mi k nemu svieti slniečko, ktoré sa nám také dlhé časy vyhýbalo! Všetko sa pod jeho lúčami akosi rozveselilo, nový život sa začína ukazovať na zemi, vtáčkovia sa ozývajú radostnými melodiami, práce v záhradách a na poli sú v plnom prúde, na tvárach tak dlho zasmušilých sa objavujú úsmevy, deti sa ihrajú na chálúpkovom dvore, červené vežičky pivoniek sa dobývajú ponad zem, sivé stráne a lúky sa roz-zelenievajú — všetko sa začína hýbať. Strnulosť zimy zmizla — nová nádej prúdi srdcom — zahúdame pri tom i na veľké škody, ktoré nám tohoročné snehy a mrazy spôsobili. Nebolo ich málo! Keď sme išli do našich

kopanic prezerať stromy, zhrozily sme sa nad ich neutešeným stavom. Toľko pomrzlých slivák a hrušiek, toľko zajacmi obožraných mladých jabloní! Budeme musieť náš rozrastlý sad netak rozriediť!

Ja som však pri tom neustále mala na mysli, v akom nebezpečnosti skazy je sad ľudských srdiec a jako je dôležité neprestajne bdieť, aby nepriateľ nemohol doňho vniknúť. Nestačí, iba raz ho obohnať nejakým múrom, alebo plotom a bezstarostne si pospávať. I my máme náš sad ohradený pekným vysokým plotom a predsa tam zajaci vnikli. Ako? Nuž, vietor navial také vysoké záveje, že plot prevýšily a páni zajaci pekne pohodlne sa dostali až ku

sladučkej kôre mladých jabloniek. Kam dosiahli, tam si zmlsli a niektoré kordony naozaj celkom zničili. Keby sme tam hore bývaly, boly by sme záveje prehádzaly a zajačiu hostinu prekazily. Takto sme uvidely čo sa stalo, až keď už nebolo pomoci. Bárš by nik z nás, ktorí sme svoje srdcia dali Pánu Ježišovi, nezmeškal zahnať hriech prv, než bude pozde!

Istotne Vás, naši milí priatelia, poteší, keď Vám tu napíšem, že sme na veľkonočný pondelok, ako každoročne na jar, mali náš misijný bazár a že sme na ňom mali mnoho pekných i užitočných vecí, ktoré si priatelia misie k nášmu veľkému potešeniu rozobrali. Mali sme pri tom i peknú slávnosť, na ktorej sa zúčastnila naša čilá mládež spevom a Svetielka predniesly výstup s názvom »Misijná pokladnička«. Tento list by sa veľmi predĺžil, kebych Vám v ňom o tom výstupe referovala. Myslím si však, že bude lepšie, keď na inom mieste výstup celý otláčime. Snáď sa niekedy niektorému sboru hodí k predvedeniu a prinesie radosť deťom a požehnanie dospelým. My sme z neho oboje mali. A celá slávnosť nám bola novým dôkazom dobrotivosti a vernosti Božej, ktorú poznávame na každom kroku a o ktorej Vám budeme istotne môcť písať i v nasledujúcom liste, ak nám Pán dá života.

Verte, drahí priatelia, že rok po roku, mesiac po mesiaci a týždeň po týždni, ba den po dni smieme vidieť, ako sa plní slovo, že »milujícím Boha všetky věci napomáhají k dobrému«. My sme tak niekedy naklonení zamienat slovíčko »všetky« za »niektoré«. Áno, niektoré věci môžu byť k dobrému a snáď je takých i mnoho! Nie tak, moji milí — všetky věci napomáhajú k dobrému tým, ktorí Boha milujú. Dávajte si vo svojom živote na to pozor. Neuvidíte to azda hned, ale raz to uvidíte. A snáď za niekoľko rokov poviete, ako ďakujete Bohu za to, že Vás vtedy a vtedy nevyslyšal, keď ste prosili za niečo, čo sa Vám zdálo byť dobrým, alebo že Vám dal to, čo ste pokladali za zlé. On vie, čo koná. a On sa nemôže myliť. Iba my sa mylíme vo svojich predpokladoch a v názore na tom, čo je pre nás dobré. A keby sme i vedeli, čo je pre nás dobré, On chce viacej — On chce to, čo je pre nás najlepšie. Čo je to? Nuž — »Zostaňte vo mne a ja vo vás — lebo bezo mňa nič nemôžete robiť.«

Bárs by sme boli — Vy i ja — najdení raz, v tej najdôležitejšej chvíli, v ňom!

Srdečne si Vás pozdravujú všetky sestry z Vierslavy, a zvlášť Vaša

Mária Rafajová.

Ó, zůstaň, duše, zůstaň v Něm,
v tom drahém Spasiteli svém.
Když došla v Něm jsi spasení,
měj stálé v Něm své bydlení.

Hospodine, Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vsi zemi!

*Nebo aj, zima pomínula . . .
kvítko se ukazuje po zemi,
čas prozpěvování přišel. (Pís. Šal. 2, 11—12.)*

Je jaro. Jak možno zůstat pod střechou doma, myslit na obyčejné věci, jak se uchopit práce všedních dnů? Venku probouzející se příroda slaví své zmrtvýchvstání, všechna se halíc do panensky čisté, utěšené krásy jara. Ptactvo pěje písňě chvály a díky Stvořiteli za nový život po zhoubné zimě, staví hnízda pro své potomstvo. A jak by člověk necítil požehnání tohoto Božího daru! Bůh se v lásce a štědrosti sklání ke všemu stvoření. Člověk by chtěl zapomenout na své stáří, své řetězy, své nudy a zasmušilosti; nadšení mládí se ozývá, jakoby měl i jeho život znovu začínat. Modrojasný vzduch, bublavý potůček, zvonivá píseň skřivánčí, vonné květy přitahují jej a puďí ven, zvuky z nesmírných dálek volají jako signály jara: »Pojď, nemeškej oslavovat s námi v obnovené přírodě našeho dobrotivého nebeského Otce, který stvořil nebe i zemi, i moře a všechno, co v nich jest!«

Tu nemožno už odolati, zůstat doma, mezi mrtvými věcmi, jimiž nijaké jaro nepohne, jdeš . . . Kaštanové aleje slaví svůj jarní svátek, vítají tě svými poupaty na konci větví zavěšenými a svítícími jako malé kandelábry jara. Ještě však nejsi vzdálen města, nejsi dosti volný, dost blízko přírodě — opouštíš město. Duše hledí všemi směry. Na poli v brázdách vidí každé semeno vzrůstat, sleduje v letu lehounce se vznášející vodní vážky, točivý vír jepičího tance ve vzduchu, bleskurychle letícího hřivnáče, a přes širou planinu až k dálkám stříbrných par, tam, kde se modravý obzor dotýká nebes . . . Vše vůkol ukazuje na nevyčerpatelné zdroje života; příroda pracuje v skrytu k jeho obnově a pokračování.

Byl jsem jednoho dne duchem velmi sklíčen a neschopen jasného myšlení. Zhoubné větry lidské dravosti odvály mi všechnu radost jara, a v nitru chvěla se otázka: je ještě možno radovat se z jara, z obnoveného života v přírodě? Nutil jsem se do práce, jako pobízíme vzpurného koně, který odepřel přeskochit překážku. V tom vstoupila moje dceruška, ještě maličká, ale věděla, že mám zítra mluvit. Vyšplhala se na nízký taburet a hodila na můj psací stůl hrst květů. »Tu máš, aby ti pomohly«, pravila. Zůstal jsem doma, hněval jsem se a durdil na jaro, a hle, jaro mi posílá svoji delegaci. Můžeme se jak chceme zatarasit, ono k nám přece přichází.

Silvio Pellico (italský básník) vypráví, jak jej ve vězení povzbudila a potěšila květina lomikámen (saxifraga). Byla uvěz-

něna jako on, a přece našla možnost klíčit a kvést v ohybech malého okénka věznice, kde jenom z kamení brala potravu. Tahle květinka jej učila spokojiti se s málem, přizpůsobiti se neštěstí a přes to se usmívat a žíti pro jiné, »navštěvovat vězně v jeho soužení«.

Žítí a bojovati nestačí. Je třeba také ovoce života — práce, totiž, nésti tíhu života druhých, pomáhati jim. Jsou-li lidé, kteří říkají: »Po nás nechť přijde potopa« a žijí sobecky a bezstarostně o budoucnost, praktikují zásadu, která se nezdá být ve světě rostlinném; ba naopak, rostlina není ani sobecká, ani pesimistická, jako bývá člověk. Ví nepochybně, že je život dobrý, krásný a hoden toho, aby se žil, protože jej bere z ruky Boží. Má vroucí touhu zachovávat tento život budoucnu a zmnohonásobit jeho rozšíření potomstvem. V divuplné kolébce květů zabaluje zárodky budoucích životů a obklopuje je nejlíbeznější vůní.

Jak v mravní, tak ve fysické oblasti život neplodný jest bezcenný. Evangelium varuje: »Všeliký strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyřat a na oheň uvržen bývá.« (Mat. 7, 19.)

Je jaro v přírodě. Je možno, aby člověku vzešlo i jaro duchovní v mrazivém ovzduší dneška? Smíme očekávati, že se ukáže kvítíčko i po naší zemi? Na celém světě leží duchovní zima. Je možno do tohoto bezútěšného ovzduší přinést nově naděje, nové radosti, jaro dobré vůle pospolitého života mezi lidmi, nad nimiž by panoval jediný Panovník, Kristus Král? Neboť jedině On přináší do každé tmy, chladu a mrazu života světlo a teplo a chce, abychom všichni život měli a hojně měli. On nám dává také plnou záruku této možnosti: »Zůstaňtež ve mně a já ve vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce, nezůstala-li by při kmene, takž ani vy, leč zůstanete-li ve mně.« (Jan 15. 4.) Bez Pána Ježíše nemůžeme nic učiniti, ale v něm máme jistotu uprostřed všech nejistot dneška. Avšak jest jedna podmínka: »Zůstaňtež ve mně... Nezůstal-li kdo ve mně, vyvržen bude ven jako ratolest, a uschne...« Ani tím nejušlechtilejším životem člověk si nestačí sám, uschne. Ale jako živé ratolesti na vinném kmene neuschnou, tak na vzdory větrům a nepohodám věku, zůstaneme-li při vinném kmene, Pánu Ježíši, budeme zachováni, nic nás nezlomí, nevykoření.

Ži život, kým je tvůj — —

***

Vážíš-li si své duše a duší ostatních, pak vytahuj ztroskotance na loď života, přiváděj ztracené ke Spasiteli, zdvihej padlé k Jeho nohám, vod' slepé k Jeho nohám, ukazuj nejhorsším a nejslabším na Jeho krev a je-li třeba, přinášej slabé a raněné až k Němu.

***

Nepravosti posvěcených věcí.

Uděláš také plech ze zlata čistého, a vyryješ na něm *dilem* vyrývajících pečeti: Svatost Hospodinu. Kterýž dáš na tkanici z modrého postavce, a bude na čepici; napřed na čepici bude. I bude nad čelem Aronovým, aby nesl Aron nepravosti posvěcených věcí, kterýchž by posvětili synové Israelští při všech posvěcených věcí svých; a bude nad čelem jeho vždycky, aby příjemné je činil před Hospodinem.

II. Mojž. 28, 36—38. *Lu.*

Možno, že jsme již častokrát četli v Bibli toto místo, ale zdaliž jsme rozuměli té vzácné pravdě skryté v slově, že nejvyšší kněz Aron z rozkazu Božího nesl nepravosti posvěcených věcí? Přejdeme ihned od stínu ke skutečnosti, od Arona k našemu nejvyššímu knězi Pánu Ježíši Kristu, kterýž všel v samo nebe, aby přítomný byl tváří Boží za nás. Děkujeme vroucně Pánu Ježíši, že vzal na sebe naše *hříchy*, děkujeme, že i *nemoci* naše a *bolesti* naše vlastní On nesl, ale pohleďme, že nese i *nepravosti našich posvěcených věcí*. Ó, hodně jest srdečné vděčnosti a díky. Nebo kdyby toho nebylo, tu nic na tomto světě z dobra království Božího, kdež pracujeme jako Boží pomocníci, nemohlo by přijít k uskutečnění.

Nepravosti věcí posvěcených — jak tomu rozuměti? Sdělím s vámi, jaké světlo o této pravdě měl ten známý kazatel Spurgeon:

Naše shromáždění náleží k novému životu, to jest *posvěcená věc*. Jest vždy takové, jaké býti má? Ach, co je v něm toho nepravého! — Roztržitost, vlažnost, ospalost a tudíž neúcta k Bohu, k Jeho slovu, co zevní pobožnosti bez vnitřního zápalu — Kdyby Pán Ježíš jako nejvyšší kněz tyto nepravosti na sebe nebral, komu by mohlo v našich shromážděních býti poslouženo? Zdaž by království Boží jen o krůček se dostalo ku předu?

Naše modlitebné chvíle, buď společné nebo soukromé, to je *posvěcená věc*. Ale ach, místo ohně jaký chlad! Místo bdělosti ospalost, místo zájmu a opravdového usilování lhostejnost a nedbalost. — Kdyby Pán Ježíš jako nejvyšší kněz tyto nepravosti na sebe nebral, co bychom vyprosili, co vydobili na těch našich kolenou?

Naše práce pro Pána, to patří k synovství Božimu: »Synu, jdi na vinici mou a dělej« — to je *posvěcená věc*. Ale ach, co tu všelikých poskvrn! Sobectví, závist, domýšlivost, povrchnost, kritisování, lenivost, nedověra. Kdyby Pán vinice tyto nepravosti na sebe nebral, tu by všechna ta role byla pouští bez jediného místečka zeleného, nebyl by z práce té žádný užitek.

A naše bratrská láska, to jest také *posvěcená věc*. »Po tomť poznají všichni, že jste učedníci moji, budete-li míti lásku jedni k druhým.« Pohleďme na tuto důležitou známku učedl-

nictví Pána Ježíše drobnohledem při Božím světle a užijeme? Nepravosti. A tak bychom se mohli dotknouti všech věcí posvěcených a vždy bychom to nepravé objevili. Jeden pastýř sboru se takto vyjádřil:

»V mém srdci i v mém sboru to vyhlíží smutně. A nejvíce mne pokořuje, že vidím nepravost i v té mé tužbě, aby to bylo lepší. Rád bych měl sbor tak živý jako jest zahrada svlažená. Ale proč? Abych se mohl pochlubit, jak je pod *mým* vedením všecko v pořádku. Hle, to jest *pýcha!* Abych slyšel obdiv sousedů hledících přes plot a obdivujících, jak vše pěkně roste. Ale vždyť to jest *marnivost!* Aby již to bejli, které mne tak unavuje, konečně bylo vykořeněno. Ale vždyť to jest *nechuť k práci.* Tak vidím, že i ta touha po lepším duchovním stavu jest těmi *nepravými* pohnutkami znečištěna.«

To jest velice vážné, jestliže i v tužbách po věcech Božích se nalézá *nepravost.* Jakž tedy bychom mohli prací, službou, modlitbou sloužiti cílům Božím na této zemi, když je to takové? A protože je to takové, přistupuje nepřítel satan a praví: »Nech toho, vždyť to nemá žádnou cenu, vždyť nic nedokážeš, vždyť je to k pláči, taková modlitba, taková služba, taková láska — nech toho.« A my přisvědčujeme a jsme — *nešťastní.*

A proto, jak *vzácné* jest toto slovo: »Aby nesl Aron nepravosti posvěcených věcí — a bude to nad čelem jeho vždycky, aby příjemné je činil před Hospodinem«, jak *vzácné* poznání, že Pán Ježíš nese nepravosti posvěcených věcí, že v Něm jsme *doplnění,* že On jest ten zlatý oltář, kterýž *zhodnocuje* vše, co naň vložíme, že On jest před Bohem *naše svatost.* Děkujeme za tu milost Boží, kterouž nás se všemi našimi nedostatky učinil *vzácné* v tom svém nejmilejším. (Efez. 1, 6.)

Nemá ovšem tato poznaná pravda nás nějak oslabiti ve snaze po svatosti a dokonalosti, ale má nám býti v naší mdlobě a nedostatečnosti *vzpruhou,* abychom statečně kráčeli ku předu a tím více lnuli k Pánu Ježíši, Jenž jest nám v každém ohledu *nevyhnutelný.*

B. J.

A v Něm jste doplnění.

Kol. 2, 10.

Duch Svatý ukazuje nám naši tělesnost v té míře, jak dalece to snéstí můžeme a my vidíme pak s bolestí, jak mnoho »já« jest i v tom, co jsme měli za čistě duchovní.

Chceš-li věděti, co máš činit s příležitostmi, ptej se Ježíše. Chceš-li věděti, kterak jednat se zástupy, ptej se Ježíše. Chceš-li věděti, co říci hynoucím, ptej se Ježíše. Chceš-li míti slova, která přesvědčí a přimějí lidi, aby se obrátili, ptej se Ježíše.

**

lit. chat 5. 4. 2. 2. 2. 2.

Na »druhé míle«.

(Vypráví zkušený poutník.)

V životě je toho tolik, co musí být uděláno! Tolik povinností, kterých nesmíme zanedbat, tolik úkolů, přidělených nám nadřízenými! A podaří-li se nám je alespoň částečně splnit, hned jsme hotovi myslit, že jsme den řádně vyplnili.

Ale dobře vykonané »povinnosti« nám ještě nepřinášejí pravý večerní odpočinek. Teprve »druhá míle«, o které mluví Pán Ježíš ve svém věhlasném kázání na hoře, prozařuje večerní soumrak a vnáší do něho plnou krásu, na kterou svět pohlíží s úctou jako na dílo rukou Božích.

Bolavá srdce se potěší, smutné tváře se rozjasní, plačící poznávají lásku a milosrdenství Pána Ježíše, jestliže v dobrotě srdce, kterou máme jen od Něho, prokážeme dobrovolně laskavost, kterou jsme prokázat nemusili a kterou nikdo od nás ani neočekával.

Jaký pokoj usedne potom večer na naše víčka! Vždyť kdesi se kdosi modlí: »Pane, požehnej bratrovi X (sestře Y), který dnes byl ke mně tak laskav — tak neobyčejně laskav!«

Před několika dny jsem byl nějak stísněn a bylo mi tak smutno! Málokdo mne navštíví, bydlíme tak trochu s cesty. V naší ulici, nedaleko našeho bytu, byl jeden starý pán celou zimu nemocen. Znali jsme se jen od vidění. Ale vzpomněl jsem si na něho. Stríhal jsem právě trávník, ale jakmile jsem vzpomněl, hned jsem se sebral a dolů ulicí a k němu. Za chvíli jsem zaklepal na jeho dveře.

Jeho radostné uvítání mi bylo odměnou za to, že jsem se neostýchal dobrovolně učinit to, co tento neznámý-známý ode mne naprosto neočekával. Bylo jen velmi málo přátel, kteří za celou dlouhou, únavnou zimu se přišli na něho podívat. Pobyl jsem tam jen malou chvíli, ale hned jsem se dověděl, že jsem zde našel bratra v Kristu. A teď jsou z bývalých »známých z ulice« dobří přátelé. Za kratičko už jsem zase byl u svého »střihače« a kupodivu, práce mi šla mnohem lehčeji od ruky! To proto, že jsem měl radost ze své »druhé míle«.

Dověděl jsem se, že na druhém konci našeho města bydlí nějaká dobrá, ale osamělá paní a že onemocněla. Neznali jsme ji, a ona neznala nás. A tu mne napadlo, jak by mi asi bylo, kdybych byl sám a nemocen. Sedl jsem si a napsal jí pár slov, asi takto: »Dověděli jsme se, že jste nemocná a upřímně Vás litujeme. Při svých modlitbách myslíme i na Vás a prosíme Boha, aby Vám byl blížek a potěšoval Vás.« Stálo mne to sotva pět minut času.

Na druhý den jsem dostal zprávičku: »Vaše neočekávaná laskavost zvýšila mou víru v Boha, který žádá od svých dětí,

aby „milovali bližního svého“. Jak málo je takých, kteří dají najevo zájem. Děkuji Vám oběma.«

Vypravovali mi o jednom opilci z nedalekého města. Srdce mi vždy krvácí nad opilcem. Byl jsem totiž sám vytrhnut z krčmy. Napsal jsem tomuto nešťastníkovi několika slovy, jak ze mne Pán Ježíš učinil strízlivého člověka a vpravdě křesťana, a že jsem si jist, že i on by nemusil umřít jako opilec, kdyby hledal tutéž pomoc.

Málokdy dostanu odpověď na takové listy, ale tentokrát jsem se dožil překvapení. Asi za dva týdny mi pošta doručila dopis, psaný hrubými tahy, tužkou. Četl jsem: »Děkuji za Váš list. Myslel jsem si, že nikomu na tom nezáleží, žiju-li anebo jsem-li mrtev, anebo vůbec, jak se mám. Doufám, že neumru opilý. Prosím Vás, modlete se za mne.«

Takováhle nutkání přijímám vždy jako od Boha a kdykoliv poslechnu, vždy z toho mám požehnání. Smutné srdce můžete rozjasnit v pěti minutách. Umírajícího snad obrátíte k Bohu několika slovy srdečného zájmu, na jejichž napsání ani těch pěti minut netřeba. Chce-li kdo být laskav a jít »druhou míli«, nikdo mu nemůže zabránit. A Pán mu jistě bránit nebude!

Kdykoliv někomu dobrovolně pomáháme statečně snášet utrpení, zušlechťujeme a zkrášlujeme svůj vlastní život. Každá slza, kterou jsme prolili v účinném soucitu, prohlubuje něžnost našeho pohledu a zmocňuje naše povzbudivá slova. Kdo sám trpěl a plakal, nejlépe rozumí, miluje i pomáhá.

Najděme si chvíli na to, abychom mohli dokazovati, že jsme vpravdě novými stvořeními. Dokážeme to, budeme-li ochotní, ve jménu našeho Mistra a v Jeho síle dobrovolně konati i ty maličkosti, které konat nemusíme a kterých nikdo od nás ani neočekává.

*Když učiníte všechno, což vám přikázáno, rcete: Služebníci ne-
užiteční jsme. Co jsme povinni byli učiniti, učinili jsme.*

Luk. 17, 10.

***

Jaký Spasitel!

Před několika lety sešli se dva přátelé v Londýně. Jeden z nich už zemřel. Oba měli opravdový zájem o duchovní věci a chtěli spolu prožít pěknou neděli. Odpoledne zašli do velikého chrámu, kde mluvil vynikající kazatel. Vrátili se odtud hluboce vzrušení a seděli beze slova. Potom rozvažovali, kam by šli večer.

»Víš co?« prohodil pan B. »Já jsem určil, kam jít odpoledne, ty rozhodni, kam půjdeme večer.« A tak šli do shromáždění Armády spásy.

Shromáždění bylo velmi prostinké, ale srdečné a vroucí. A nakonec se mnoho duší rozhodlo kráčet za Pánem Ježíšem.

Naši dva přátelé — takto slavní muži — řekli si po návratu: »Tak jsme se dnes na to podívali s obou stran.«

»Ano«, vzdychl pan B. »Odpoledne jsem si řekl: Jaké kázání! Ale po tom, co jsem slyšel dnes večer, musím říci: Jaký Spasitel!«

Ježíš má moc spasit tebe, osvobodit.

***

Pod bílou příkrývkou.

Ve svém kázání »O tajemstvích života« použil kazatel S. Coley tohoto příkladu: Malé děvčátko neslo otci oběd v košíku. Košík byl přikryt bílým ubrouskem. Kdosi šel okolo a ptá se děvčete, co nese. Odpovědělo: »Kdyby byla maminka chtěla, abyste věděl, co nesu, nebyla by to přikryla bílým ubrouskem.«

Nechťjme odhrnovat příkrývadla z toho, co Bůh před našimi zraky ukryl.

***

V NĚm.

Nedávno mne na ulici zastavila jedna paní. Mluvili jsme spolu a najednou se milá paní rozplakala — velké slzy jí klouzaly po lících a padaly na chodník. A potom se na tváři, před tím zkřivené utrpením, rozlil mírný, krásný úsměv. Co se stalo? Bylo něco řečeno? Spíše: Cítila něčí přítomnost!

Čí přítomnost? Moji? Kdež by, vždyť já jsem sláb a tolik závislý na Pánu Ježíši. Cítila JEHO přítomnost! Vždyť já jsem celý v NĚm zahalen. Jen On musí být slyšen a cítěn. On dodává ceny mým myšlenkám, On jim dává svoji sílu.

Zahalen v NĚm, obklíčen Jím! Bez Něho se nepohnu, nepromluvím, bez Něho nejednám. Ale v NĚm jsem bez bázně, bezpečný, silný.

Satan nemůže vkročiti do svatyně, kterou obestírá On. Je třeba se strachovat? Co mi může učiniti člověk, jsem-li v NĚm? Měl bych váhati a neuplatňovati moc Toho, v NĚmž spočívám? Mám se přičiňovati o to, aby bylo slyšet mne, anebo raději zůstat skryt v NĚm a cítit netoliko Jeho vliv, ale Jeho přítomnost — Jej samého!?

S. B. D.

***

DROBTY.

Zahálka je větší lopota než práce.

Nemůžeme do nebe, dokud není nebe v nás.

Tvoje slova naznačují, co dělaly tvé myšlenky.

Stromy, obsypané ovocem, přitahují kameny!

Bůh může bojovat naše bitvy už v srdci nepřítele a zastrašit jej dřív, než zápas započne.

Víra počítá s tím, co nevidí a vstupuje do tmy sama s Bohem.

***

JEN ZVUK.

Jen zvukem, který
o skály se třítí
a hvizdem větru v dálkách
dokvílí,
snad kdos, kdo srdcem
v tmách jen musí tápat,
by z temnoty se k světlu
odvážil!

jen zvukem, který
na prach v světa hřišti
je rozmeten, dej být mi
na chvíli!
Ó malá chvílko, ty mé
modré s nebe,
jen tenkrát bych tě chtěla
prodloužit! — — —

Na malou chvílku,
která žitím zve se
a v síře pekel voní
po ráji,
Vždyť pro Toho, jenž
daroval mi tebe
žít, život je — a hodno jej
je žít!

na malou chvílku,
která srdcem třese
jak bouře stromem
v tomto mumraji.
Ach, zvukem býti
z věků melodie!
A třeba v křemen
nadějemi bít!

Snad přec by v brázdě
zoranou kdes zapad,
a zno v zprahlé zemi
zavlažil,
V tvář smrti zvučet:
»Ježíš žije, žije!«
a z života s ním v život
odejít — — —

Marie Rafajová: »Kam?«

***
(Pryč s tím!

Není třeba, aby nám bylo záhadou, proč Bůh s námi jedná tak anebo onak. Všecky jeho plány jsou prosté a jednoduché. Jemu záleží více na tom, aby přišel k nám a zůstal s námi, než nám na tom, abychom Ho přijali. V tom přecasto chybujeme. Jsme si vědomi toho, proč jsme poraženi. Ano, jsme. Chceme-li, aby Pán Ježíš přišel a zůstal u nás, víme, že Mu musíme dovolit, aby naše srdce očistil. Přijde-li On, hřích musí ven. Nepřichází-li, co na to povíme? Dejme tomu, že chceme

přestat sebe samých klamat a vyrveme zlo, které našemu Pánu zavírá dveře. To je rozumné.

Není Jeho vinou, nemůžeme-li se radovat z Jeho přítomnosti. A vždyť my to velmi dobře víme.

Jedna utrápená, nešťastná duše, která mi už mnohokrát psala, píše zas: »Modlím se, ach, tak dlouho už se modlím, abych poznala plnost Pána Ježíše ve svém životě, ale On nechce přijít.« Já jí ovšem nemohu povědět, proč Pán nevyslychá její mnohé modlitby a nepřichází, ale myslím, že *ona* ví, proč. Mně totiž Pán Ježíš vždy přímo a zřetelně ukazuje, v čem vězí příčina toho, mešká-li.

Můj známý z O. mi také už mnohokrát psal: »Prosím vás, snažně vás prosím, modlete se za mou duši, nebo zahynu. *Mne* Ježíš nechce vyslyšet.«

Jaká urážka našeho Spasitele! Pán Ježíš ještě nikdy neodepřel odpuštění duši, která činí upřímné pokání. V životě tohoto člověka je jistotně něco, čeho se nechce vzdát, s čím však Pán Ježíš nemůže žít. Musí zde něco takového být. Nic menšího, než naprostá odluka od zlého nám nedá radost úplného spojení s Ním.

Kdesi položili veliký kabel, který měl dodávat elektrický proud na několik tisíc kilometrů. Když byli s prací hotovi, poznali, že kabel je »mrtvý«; nepřiváděl proud. Po dlouhém a únavném hledání našli odborníci příčinu: Kousek ocelového drátu, velikosti jehly, propíchl izolaci, spojil dráty a způsobil jejich »smrt« — neschopnost. Jakmile byl tento maličký kousťíček ocele odstraněn, kabel fungoval dokonale.

Můj přítel objevil, že má v boku jakousi bouličku. A odborný lékař rozhodl, že boule musí být odstraněna. Byla malounká, menší než lískový oříšek — a nebolela!

Při operaci však lékař vybral nejen bouličku, ale vyřezal veliký kus těla okolo ní. Měl-li být můj přítel zachován při životě, bylo nutno, aby byla odstraněna každá možnost vzniku nové boule. A po celé tři roky ještě podroboval se můj přítel prohlídkám, aby bylo zjištěno, je-li nákaza skutečně dokonale z těla odstraněna.

Stačí jen nepatrný »hříšek« a život naší duše je ohrožen. Proto pryč se vším, co nás poskvvrňuje!

V životě každého z nás bývají období, kdy potřebujeme odvahy a síly a mnohého sebezapírání, abychom mohli bez výhrady plnit Boží vůli — odvahy k statečnosti, k vytrvalosti, sebeovládání a k utrpení. Jen takovou samým Pánem posvěcenou rozhodností můžeme ve jménu Pána Ježíše zvládnouti zlo. K takové rozhodnosti se Pán vždy přízná a dá nám také dokonale radost z vítězství.

Mám svou zkušenost! Ztratil jsem mnoho, zažil jsem tragickou porážku a znám mnohou bolest srdce. Satan stával vedle mne i když jsem se modlil. Ale právě proto, že jsem sám trpěl a vím proč, prosím vás — Poddejte Mu všechno, všechno! Vytněte ze srdce hřích a potom vyřežte všechno, co by mu mohlo pomoci k návratu. Jen po takové zkušenosti můžeme potom zpívat a svědčit:

Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Díky Bohu, že taková zkušenost je možná a že je pro každého.

*Všeho vzdám se pro Ježíše,
vše já Jemu v obět dám.
Chci Mu sloužit věrně, tiše,
jak On někdy sloužil nám.*

**

O pokání.

(Z proslovu Kat. Boothové.)

Lidská povaha cítí potřebu oběti cenné dosti, aby mohla uspokojiti svědomí. Každý, kdo pracoval na vinici Páně, ví, že nejposlednější věcí, k níž můžete hříšníka přimět, neboť jest to věc nesmírně veliká, jest, aby se odvážil konati pokání. Jestliže Duch svatý otevírá oči hříšníka, aby viděly ošklivost hříchu, aby jeho svědomí rychle poznalo jeho stav před Bohem, pak jest to pouze nejtrvalejší ukázka velikosti a postačitelosti pokání. A tou můžete přimět jeho svědomí k tomu, aby se tohoto pokání uchopilo, přivlastnilo si je a zjednálo si jím mír.

Ó, jak přepodivně řídil Bůh svatost svých zákonů, že jim postavil po bok lidské svědomí! Probuzenému svědomí zdá se býti přestoupení zákona tak hroznou věcí, že jest to vašim takřka posledním činem, přimět je dokonce k tomu, aby přijalo Syna Božího za postačitelné zadostiučinění. Často jsem se nakonec uchýlila k tomu, že jsem řekla hříšníkům, svíjejícím se v bolesti usvědčení, stenajícím při pohledu na minulý život a při myšlence na následky, které si přivodili svojí vinou: »Což jeho obět nestačí?« Řekli-li: »Ach, vy nevíte, jak jsem se provinil!« odpověděla jsem: »Připouštím, ale nepostačila Jeho obět? Přestal jste mysliti na to, kdo byl tím Trpítelem? On byl synem Božím! Nestačí to?«

Myslete o tom co chcete, ale v lidském svědomí jest obava, že tak nebo onak není to bezpečné pro Boha, aby odpouštěl vinníkům. Svědomí nemůže pochopiti, že On to může činiti trvale, jsa Bohem a tak musíme svědomí přivést k tomu, aby pochopilo, že Syn zaplatil výkupné dříve, než tohoto výkupného duše může užítí. — Krev volků a kozlů, krev lidí nebo andělů nebyla by postačila. Tedy můžeme viděti naprostou nutnost zadostiučinění.

Hříšníci, oběť Kristova postačí tvé největší bídě. Bůh nepřimhouřil oči nad faktem tvého hříchu. On se podíval na tuto věc ze všech stran a vyřídil celý případ tím, že poslal Svého Syna, Věčné Slovo, aby přinesl oběť, která jest nebem, zemí i peklem prohlášena za dostatečnou. Nyní můžeš bezpečně vydati svoji hříšnou duši v moc této krve a Bůh ve své dobrotivosti stále jest hotov setkati se s tebou u kříže.

**

Pod křídly. *Balm 9/4*

Při hrozném požáru v Bristolu v Anglii projevila se zvláštní odvaha a mateřská láska kvočny. Okolo ní a na ni padaly hořící kusy dřeva, plameny ji olizovaly svými ohnivými jazyky, ale statečná kvočna se nepohnula s místa, a starala se jen o to, aby svá žlutá kuřátka svým vlastním tělem před ohněm uchránila. Chvillemi s děsným rachotem sesouvaly se okolo ní zdi, ale kvočna svého místa neopustila. Když konečně oheň vykonal své zhoubné dílo a vyhasl, našli lidé kvočnu zadušenou a popálenou, ale kuřátka pod ochrannými křídly žila a byla neporušena. Matka dala svůj život, aby je zachránila.

**

POSTA.

Milí bratři a sestry! *Bristol 31. 11. 31.*

Vzpomínám v tomto roce na jednu událost. Je tomu v měsíci červnu 40 let, kdy jsem na pokyn Boží začala pracovati k duchovnímu probuzení mezi ženami a dívkami. Ve schůzích, které jsme tehdy pořádaly jednou v měsíci, probíraly jsme verš za veršem kapitolu z knihy *Prísloví o ženě statečné*. Tím, co jsme ze slova Božího vyzískaly, snažily jsme se posloužiti i druhým, zvláště ženám a dívkám žijícím mimo Prahu, takže jsme asi na třicet míst pilně dopisovaly. Měly jsme tehdy upřímnou touhu, býti sboru, k němuž jsme náležely, *ozdobou* a přičiniti se o to, aby toto místo na zemi

bylo *odleskem slávy* nebeského Jerusalema.

Bude vás jistě zajímati, o čem jsme v takové schůzi konané před *čtyřiceti lety* hovořily. Slyšte:

»Měly jsme posledně o tom, že si představujeme ten náš sbor jako obec, v níž každá naše rodina, ano i každá jednotlivá duše jest stavením, *domem*. Měly jsme o té nutnosti *čistoty uvnitř* a jistě uznáváme, že to vše musí začínati čistotou našeho *srdce*. Jestli to konáme v duchu upřímnosti, dojde i na krev srdce, při vyklizení některého tmavého kouta. Ale nechť!

Nemějme milosrdenství se špínou, smetím, pavučinami, prachem. — *Blahoslavení čistého srdce, oni Boha viděti budou.*

Ale je otázka, zdali právě tak uznáváme i úklid našeho zevnějšku? Duch Svatý má reformaci vnějšku za důležitou, nasmýšlejme ani my jinak. V Písmě jest položen důraz při nás ženách na to: *pobožné obcování bez slova*. V našem zevnějšku nesmí býti nic, co by stálo v odporu s vnitřkem. Prvé než promluvíš s nevěřícím člověkem o Božích věcech, má on vycítit, že patříš Bohu. Jakýsi světský člověk promluvil neuctivě k jedné věřící ženě. Když si stěžovala u svého muže, odpověděl jí: »V tvém zevnějšku se má tvůj vnitřek tak obrážet, aby si nikdo nedovolil proti tobě takovou neuctivost.«

Čím nás učinil Pán? Světlem světa. Podle jeho vůle máme býti tichými lampami, ale jasně svítícími. Máš-li hojnost oleje, měj i sklo bez poskvrny. Je-li v tvém srdci ten čistý olej, Duch Svatý, nechť jest i zevně všechno bez poskvrny. Čím jest oslabeno to naše vnitřní světlo, že ono jen jakoby v mlze proniká na povrch? Ó, dejme si Duchem Svatým otevřítí oči a pojďme k zrcadlu, které nám Bůh postavil u Izai. 3, 16—24. Která z těch skvrn tam zobrazených je naší skvrnou? Zda ta hlava pozdvižená v pýše, zda ten krk domýšlivě vytažený, zda ty oči, které nejsou podobny očím Pána Ježíše, o kterých čteme v Písni Šal. 5, 12. »Oči jeho jako holubic nad stoky vod, jako v mléce umyté, stojící v slus-

nosti.« Či snad ty nohy lákavě kráčeající, aneb to strojení kadeří? Aneb snad nějaká taková cetka, kterou svět nazývá ozdobou, ale Bůh praví: *nástraha* k vábení je to. Tys chrámem Ducha Božího. Myslíš, že Ten, jemuž tak velice záleží na čistotě vnitřku, nezasahuje svou radou i v tvůj zevnějšek? Jest to lhostejné, pověsíš-li na příbytek Boží zvenčí nějakou babylonskou ozdobu? Nepřehléděj těch Božích slov, výslovně věřícím ženám věnovaných v 1. ep. Petra 3, 1—5.

Musíme býti stavením upraveným podle vkusu Toho, kterýž v něm přebývá, aby takový nevěřící člověk, procházející naší obcí, na prvý pohled poznal, že jde ulicí jerusalemskou a nikoliv babylonskou. Musíme býti stavením jednoduchým sic, ale čistým, přívětivým, s jasnými okny prostými egyptských skvrn. Srdce naše nechť jest zahradou, provívanou větříčkem půlnočním i poledním a to nebude potom v oknech našich ani ta vůně květin chyběti, vůně Kristova k životu. A *vchod* aby byl obzvláště přívětivě upraven. Ne těžká vrata, která by se otvírala přátelsky jen když nám slunce svítí a nepřívětivě zůstávala zavřená při zamračené obloze. Sestro, je-li tobě tvář Boží zakryta a tys zkušena, pokořena pro to Jeho švihnutí a čekáš tiše, až tě zas milostivě k sobě pozvedne, pohleď, co praví Pán Ježíš o takovémto postu: »Pomaž hlavy své, a tvář svou umej, aby nebylo zjevné lidem, že se postíš, ale Otci tvému, kterýž jest v skrytě.« Mat. 6,

17—18. Ó, i v takových dobách měj vrata snadná k otevření a přijetí pomoc hledajících.

Číslo na dům si nedávejme samy, neboť bychom se octly v nebezpečí, mluvíti tak, jako mluvili ti dělníci, kteří vyšli hned z jitra na vinici a majíce potom vzíti stejnou mzdu s těmi, kteří povolání byli až o jednácté hodině, reptali: »Tito poslední jednu hodinu dělali, a rovné jsi je nám učinil, kteří jsme nesli břímě dne i horko.« Mat. 20, 12. Pán si nás zařadí sám kam patříme. On třídí svůj lid ne podle duchovního stáří, ale podle vzrůstu víry a věrnosti.

A ty ozdoby, ty výklenky se soškami »Marnost«, ty římsy a výběžky všelijaké odstraňme. Na tom se snadně drží prach a černí ptáci se tam rádi posadí. Nechtějme se něčím zevnějším nápadně vyjímati mezi ostatními, zbavme stavení své všeho, co nemá zdravého účelu. Raději věnujme velikou péči *barvě*, nátěru, aby to byla vždy a za každých okolností tatáž jasná *práva barva*, tak aby nikdo z kolemjdoucích nebyl v nejistotě, kdo vlastně jsme a co chceme. Vyznejme Pána, nestyďme se za evangelium.

A což ten nápis na průčelí tvého domu? Kdo vlastně jej píše? Nikdo jiný než Ten, kterýž je zpytatel srdce i ledví a ví dobře, co by bylo v člověku, Bůh sám píše názvy, t. j. zjevuje tvé vnitřní smýšlení, ať chceš, anebo nechceš. Napsal i na tvém stavení nápis. Nuž, jakpak se u tebe říká? Zdali »u při-

podobňující se světu«, nebo »u táhnoucí jha s nevěřícími«, nebo »u kulhající na obě nohy«, nebo »u nezkroceného jazyka«, nebo »u marné chvály žádostivé« a pod.? Zkusuj se, sestro!

Ó, jestliže našim obcováním získání mají býti ti, kteří na slova již nic nedají, tož nápisy na průčelí našich stavení musí zníti takto: »U hlavně z ohně vychvácené«, »u naděje, která nezahanbuje«, »u pěti opatrných panen«, »u potřeného srdce«, »u bojující dobrý boj«, »u lásky, která nevypadá«, »u srdce milostí upevněného«, »u víry, která přemáhá svět«, atd.

Ó, dejme se do práce; cíl náš jest příliš vážný a vznešený, než abychom se daly zdržovati maličernostmi. Ulice naše v tomto místě musí nésti název: »Ulice zářícího křesťanství«. Odstraňme vše, co zarmucuje Ducha Svátého. Jen tak vzejde pravá vnitřní radost a to bude potom mocný život i beze slov k přemožení těch odporujících. Pán budiž naší silou!« — — —

Takhle jsme tehdy začaly, myslely jsme to upřímně a Pán se k naší snaze příznával. Uvažuji teď, po tolika letech, o těchto slovech, ale nezdá se mi, že by to byl chléb stářím tak tvrdý a okoralý, že by nebylo možno nic z toho užití pro přítomnost. Ó, na jaké výši ocitl by se každý náš sbor, kdyby právě ženám a dívkám šlo o to, aby jejich působíště bylo *odleskem nebes*, aby ve všem byla činěna Boží vůle — — —

Přijměte všichni srdečný pozdrav od Vaší B. Jehličkové.

OCHOTNÉHO DARCU MILUJE BOH.

Spolok »Vieroslava« s vďakou potvrdzuje tieto milodary.

Amerika: J. Trčka 150.-; A. Cik 64.-. *Bzinice:* E. Bratancová 10.-. *Bratislava:* J. Školník 100.-; s. Jarošová 10.-; s. Geržíková 50.-; A. Rapošová 50.-; A. Pavlovičová 30.-; N. N. 20.-; J. Roháček 100.-. *Beniakovce:* A. Uhriniaková 25.-. *Alžb. Uhriniaková* 25.-; A. Halás 20.-; N. N. 100.-; N. N. 40.-; N. N. 40.-; N. N. 50.-; z rod. slávnosti pri narodení V. P. Roháčka sirotám 330.-. *Brno, rod. Fajfrova* 50.-. *Cinobáňa:* Modrý Križ zbierka pri večeri Pánovej 40.-. *Dohň Kubín:* J. Sýkora 20.-. *Janežg:* M. Tesařová 60.-. *Hrabovo:* M. Dovalová 20.-. *Kaňk:* H. Kokoulová 10.-. *Kozárovce:* rod. Mačicová 45.-. *Lipt. Sv. Mikuláš:* V. Konečný 10.-. *Lipt. Sv. Križ:* M. Nemeč 20.-. *Lipt. Štiavnica:* ses. J. a Z. 80.-. *Lubina:* br. Malečka 40.-. *Mladá Vožice:* M. Suchanová k ucteniu pam. svojich rodičov 25.-. *Maďarsko:* br. Hodúl 29.-. *Malčice:* N. N. 200.-. *Mischdorf:* s. E. Čiefová 100.-. *Mor. Lieskové:* br. Bukovčík 30.-; br. Kucek 5.-. *Meretice:* J. Mibek 10.-. *Malšice:* R. Makovičková 25.-. *Nové Mesto n. V.:* s. Pauzárová 10.-. *Ozdín:* O. Spišák 20.-; M. Ďuriška 25.-. *Praha:* Z. diakonie J. Čbr. 50.-; z drobečkov 50.-. *Podhradie:* J. Zeman 10.-; J. Kusenda 10.-. *Poltár:* Z. Lacová 100.-. *Rakolubi:* ses. Potfajová st. 20.- a ml. 20.-. *Rovňany:* N. N. 20.-. *Senica:* N. N. 70.-. *Strečno:* T. Maláč 100.-. *Stará Turá:* St. Hlubocký 150.-; B. Chorvátová 50.-; M. Potfaj 40.-; J. Machajdik 50.-; Sdruženie sestier 34.50; M. Uhliková 10.-; bratia Krúpovi 340.80. *Šenkvice:* N. N. 25.-. *Trebejov:* A. Buzgová 100.-; N. N. 20.-. *Tisovec:* Z. Augustová 50.-. *Trakovice:* A. Šimoníková 10.-. *Turč. Sv. Martin:* E.

Slaná 40.-; Biblický krúžok 130.-. *Uderiná:* E. Lörenčíková 40.-. *Uh. Hradište:* L. Urbancová 50.-. *Válkovo:* H. Findřová (za vodou) 50.-. *Zelené:* P. Lörenčíková 50.-.

Členské príspevky: *Bratislava:* s. Jarošová 20.-. *Brno:* J. Doubravová 30.-. *Hrabovo:* M. Matejová 10.-; J. Matejová 10.-; M. Kratochvílová 10.-. *Kalínovo:* Z. Mazorová 50.-; vdova Mazorová 10.-. *Lub. Kopanice:* E. Rojková 25.-. *Nem. Brod:* M. Bičiková 20.-. *Nové Mesto n. V.:* s. Pauzárová 20.-. *Ozdín:* M. Pániková 10.-; M. Ozdincová 10.-; M. Ďurišková 10.-; Z. Činčuráková 10.-. *Pezinok:* Z. a L. Neumanová 20.-. *Stará Turá:* B. Chorvátová 40.-; M. Krúpová 120.-. *Strečno:* L. Maláčová 60.-. *Trebejov:* A. Kováčová 10.-.

Na Domov: *Bratislava:* s. Jarošová 10.-. *Ozdín:* J. Jakubová 15.-. *Slavkov:* Čtenárky Večernice 150.-. *Zlatovce:* E. Kovalíková 25.-.

Na misiu: *Bratislava:* J. Potúček 20.-. *Lubina:* br. Malečka 20.-. *Mokroluh:* A. Beňa 20.-. *Mor. Lieskové:* br. Bukovčík 20.-.

Dary v naturáliach: *Beniakovce* a *Hrastné* sestry plátno na plachty, múku, maslo, mak. *Bzinice:* E. Bratancová slaninu, kľásku. J. Kovačovic hrach a cicer. *Lub. Kopanice:* rod. Machajdíková maslo, mäso, syr, med. *Zem. Podhradie:* s. Fráňová lekvár, mak; A. Vágnerová vajcia a kávu. *Stará Turá:* M. Roháček kozľa; rod. Kýšková kozľa; N. N. mlieko, cukor, vajcia; pl. Košťálová vajcia. *Sestry z Českého Brezova, z Ozdínu a Válkova* múku, mäso, slaninu, kľásku, fazuľu; sestry z *Kalínova* múku.

Ktorý veriaci majster stolár, na Slovensku, prijal by do učenia 15ročného chlapca?

Najradšej v obci, kde je shromaždenie. Píšte na adresu:

Mária Hyžová, Bor. Sv. Jur, okres Malacky.

Večernicu vydáva spolok »Vieroslava« na Starej Turej. - Zodpovedná redaktorka Marie Rafajová. - Spolupracovníčka Božena Jehličková, Praha-Strašnice. - Predplatok 10 K ročne, pre Amertku 18 K. Jednotlivé číslo 2 K. - Tlač Jar. Chládko v Mladej Boleslavi.